

Daniel – cap. 1

Vom parcurge acest capitol având în minte în primul rând relevanța sa pentru evreii contemporani cu Daniel. Daniel este dus în Babilon în primul val de robie. El a prins o parte din domnia lui Iosia și deja era familiar cu primele profeții ale lui Ieremia când este dus în robie. Noi putem citi repede prima parte a v.2 dar pentru ei atunci și acolo, aceste cuvinte: *Domnul a dat...* aveau o rezonanță deosebită. Acum suntem departe de acel moment istoric. Pe de o parte nu ne privește pe noi, pe de altă parte cunoaștem finalul fericit al poveștii (rămășița nu a pierit în robie, planul divin a continuat, Templul a fost reconstruit, Mesia a venit și și-a împlinit prima parte din lucrare). Dar pentru ei atunci și acolo situația era cu totul diferită. Ei erau în miezul evenimentelor și NU VEDEAU ce va URMA. Viitorul le apărea ca un mare întuneric, ca un mare haos, ca ceva nesigur și aducător doar de nenorociri. Un împărat păgân jefuia Templul și poporul sfânt era dus în robie. Lucrurile păreau că scapă de sub controlul lui Yahwe iar acesta părea ca este inferior zeilor Babilonului. În acea vreme, o victorie militară era interpretată ca o izbandă a unor zei puternici asupra altora mai slabi. Dar începutul v.2 explică faptul că Domnul însuși a dat acest curs istoriei. Istoria a rămas sub controlul lui Dumnezeu. Victoria lui Nebucadnețar nu este o înfrangere a lui Yahwe ci o împlinire a ceea ce acesta a vestit mai dinainte prin gura lui Ieremia: că El va pedepsi poporul Său idolatru prin mâinile lui Nebucadnețar. El a vestit mai dinainte că însuși Templul Său pângărit va fi dat spre nimicire. Luarea vaselor din Templu nu făcea decât să arate că profeția despre distrugerea Templului este cât se poate de serioasă. Intervenția directă și nemijlocită a lui Dumnezeu în istoria concretă a oamenilor este precizată de 3 ori în acest capitol: v.2, v.9 și v.17. Acestea sunt versetele de aur ale capitolului, verstele cheie, verstele mult așteptate de evreii din Babilon. În tot haosul și întunericul din acea vreme se ridică marea întrebare: Dar Dumnezeu ce face? Dumnezeu cum intervine? Cum se poziționează El față de tot ce se întâmplă? În v. 2 descoperim că Dumnezeu este ÎN CONTROL, că toate detaliile istoriei au rămas în mainile Lui. Dar El luptă împotriva poporului Său și chiar a Templului Său. Vestea nu pare a fi buna pentru cei duși în robie. Dumnezeu nu i-a uitat dar LUPTA împotriva lor! Ce șansă mai aveau ei atunci? Ce speranță mai pot avea ei în întunecatului Babilon? A doua parte a capitolului ne surprinde plăcut și aduce atâta lumină. Iată că Dumnezeu care luptă împotriva poporul Său este alături și PENTRU rămășița credincioasă din Babilon. Iată marele paradox al capitolului și imensa încurajare și LUMINA pe care o primește rămășița privind la viețile celor 4 evrei evlavioși. Dumnezeu face distincția clară între națiune și individ, între comunitatea apostată și puținele madulare credincioase care nu sunt judecate ÎMPREUNĂ cu cei nelegiuți măcar că fac parte din același popor. Iată care cred că este CHEIA în care trebuie citit acest capitol:

- Dumnezeul care a DAT pe Ioachim și o parte din vasele Casei Domnului în mainile lui Nebucadnețar, este ACELAȘI DUMNEZEU care:
- A DAT lui Daniel bunavoință și trecere înaintea căpeteniei famenilor dregători, și care:
- A DAT celor 4 tineri știință și pricepere pentru tot felul de scrieri.

Vestea bună a acestui capitol este că Cel care a INTERVENIT ÎMPOTRIVA urmașului lui David pe Tron și Împotriva propriul Templului, a INTERVENIT ÎN APĂRAREA și pentru PROTEJAREA unor tineri credincioși din robie. Mânia lui Dumnezeu de la Ierusalim îi putea face pe cei din robie să își piardă speranța că Dumnezeu îi va ajuta. Ori, fără speranța și încrederea în ajutorul divin nu puteau supraviețui robiei! Era VITAL ca ei să se încreadă în Dumnezeu pentru a putea supraviețui robiei. Și ca ei să se încreadă în Dumnezeu era VITAL să priceapă că Dumnezeu este PENTRU EI și NU ÎMPOTRIVA LOR! Ce veste bună în cap. 1 ca cel care a intervenit spre asediarea cetății sfinte a intervenit MIRACULOS spre protejarea celor 4 tineri din robie. De fapt, cu acest scop fuseseră ei duși în robie: ca să fie salvați! Ei fuseseră luați din Ierusalimul apostat ÎNAINTE de marele pârjol ca, în robie, viața lor să fie protejată și credința lor să fie departe de apostazia din Ierusalim. Mai bine în Babilonul idolatru decât în falsa religiozitate și rătăcirea și confuzia de la Ierusalim! SPRE BINELE lor fuseseră duși în robie, nu spre nenorocirea lor. Dumnezeu nu i-a uitat ci AVEA un plan minunat pentru ei: un PLAN de SALVARE și MÂNTUIRE. CEL despre care ei se gândeau că este împotriva lor, lucra cu toată înțelepciunea și puterea spre MÂNTUIREA lor. Aparențele erau înșelătoare. Cei de la Ierusalim se numeau pe ei cei sfinți și păstrați pentru mântuire, iar pe cei din robie îi credeau păcătoși și trimiși în Babilon spre nimicire. Dar lucrurile stăteau EXACT INVERS. Or intervenția miraculoasă a lui Dumnezeu în viața celor 4 tineri CONFIRMĂ profețiile lui Ieremia și înalță minunatul adevăr de care trebuiau să se agațe cu toată puterea cei din robie: că Dumnezeu i-a dus acolo pentru a-i salva și NU pentru a-i nimici, că Dumnezeu este CU EI și PENTRU EI, și că de-abia asteaptă să-L cheme în ajutor ca să îi mântuiască de toate greutățile și obstacolele. Greutățile și obstacolele din robie erau reale. Dar Dumnezeu era cu ei. Este o mântuire ca prin foc (ca cea din cap.3) dar este MÂNTUIRE. Flăcările sunt reale, lupta e reală. Dar și prezența lui Dumnezeu este la fel de reală. Aveau să treacă prin apă și foc în Babilon, dar Dumnezeu va fi cu ei! Nu va fi ușor dar nici imposibil. Nu va fi mereu confortabil dar va fi spre mântuire. Cei 4 tineri confirmă în mod palpabil că planul lui Dumnezeu pentru credincioșii din robie nu era spre nenorocire ci ca să le dea un viitor și o nădejde. Planul lui Dumnezeu spre mântuire nu era doar pentru cei 4 tineri ci pentru TOȚI credincioșii din robie. Cei 4 fuseseră doar înălțați ca MOSTRA de mântuire pentru încurajarea tuturor celorlalți!

Nu putem să nu remarcăm detaliul legat de VASELE DOMNULUI duse de Nebucadnețar în casa Dumnezeului său din țara Șinear. Paralela dintre aceste VASE și SMOCHINELE BUNE este aproape irezistibilă Aceste VASE au fost luate din Templu și duse la loc sigur în Babilon ÎNAINTE ca Templul să fie nimicit. Doar ele au supraviețuit istoriei și au fost aduse înapoi în Israel când a fost zidit noul Templu. Restul Templului a fost nimicit. Oare nu aceeași soartă au avut-o și smochinele bune printre care se numărau și cei 4 tineri credincioși din acest capitol? Ele au fost duse în Babilon la loc de adăpost înainte ca marele pârjol să se abată asupra lui Iuda. Doar smochinele bune au supraviețuit. Restul poporului a fost sortit nimicirii. Doar ele s-au

reîntors mai tarziu în țară. Desigur, prezența în Babilon nu a fost confortabilă pentru smochinele bune, la fel cum nici pentru vasele Domnului nu a fost ușor să stea în casa unor dumnezei străini. Dar după cum vasele Domnului nu și-au pierdut identitatea chiar în prezența unor temple păgâne, la fel și smochinele bune nu și pierdeau identitatea în mijlocul unui imperiu idolatru. Babilonul, deși era locul temporar de salvare și protecție pentru smochinele bune nu era un loc de concediu, odihnă și relaxare. Era un loc întunecat, plin de provocări și încercări. Scopul împaratului nu era ca smochinele bune să supraviețuiască, dimpotrivă era ca acestea să își piardă identitatea evreiască și să fie asimilați complet culturii Babiloniene. De aceea le-a dat și alte nume (nume Babiloniene cu referire la zeități ale Babilonului), i-a pus să învețe limba și cultura haldeilor, să mănânce mâncarea acestora și să slujească intereselor imperiului. Babilonul, deși era menit să fie un loc de protecție, putea fi și un loc de pierzanie. Doar CREDINȚA și o ATITUDINE corectă și echilibrată a smochinelor bune față de Babilon, îl făceau pe acesta spațiu al mântuirii. Lipsa credinței sau o raportare greșită la Babilon putea însă duce la pierzanie. Existau mai multe pericole. Primul pericol era legat de seducția reală exercitată de Babilon, de slava acestuia, de cultura și înțelepciunea sa, de zeitățile sale. Smochinele bune erau chemate să supraviețuiască și fizic dar și spiritual și etnic. Nu doar rămânerea în viață era provocarea ci și păstrarea identității evreiești autentice. Desigur, era și pericolul dispariției FIZICE a rămășiței. Miza supraviețuirii FIZICE era imensă din pricina promisiuniilor legate de Sămânța Salvatoare. Acum, dorința de a supraviețui FIZIC te putea duce în situația de a-ți compromite identitatea religioasă. Pe de altă parte, dorința de a-ți păstra identitatea religioasă te putea duce în situația de a-ți pierde viața. Acestea sunt cele două mari pericole, sau cele două extreme ce trebuiau evitate. Soluția nu era reprezentată nici de COMPROMIS și nici de FANATISM religios, ci de ECHILIBRU, de o viață în curăție și credință adaptat contextului Babilonian și acompaniat de o atitudine înțeleaptă și cumpătat față de cultura Babiloniană. Atât COMPROMISUL cât și FANATISMUL puteau conduce smochinele bune către pierzanie. Capitolul ne introduce deja în problematica celor două mari pericole. Cei patru tineri sunt în primul rând în pericolul de a-și pierde identitatea spirituală. Dar încercarea de a-și păstra identitatea religioasă îi duce imediat în pericolul de a-și pierde viața. Capitolul 1 este o minunată istorie a mântuirii. Cele 4 smochine bune reușesc să își păstreze și IDENTITATEA și VIAȚA. Este realmente o MINUNE! Cum au reușit să facă acest lucru? Care a fost cheia succesului lor? Capitolul unu de-abia așteaptă să ne dezvăluie aceste lucruri. Salvarea lor minunată pare a fi dată de trei coordonate:

- **Echilibrul** cu care ei abordează contextul Babilonului: ei evită atât compromisul cât și fanatismul, și aleg o cale a sfințeniei autentice, cumpătate.
- **Actul CREDINȚEI** – cei 4 tineri nu se mulțumesc cu această abordare echilibrată și nu se bazează pe această variantă în sine. Ei își fac partea lor dar se ÎNCRED în Dumnezeu. Ei fac alegeri ale CREDINȚEI. Ei cred promisiunile lui Dumnezeu, se încred în El și așteaptă intervențiile Sale miraculoase și salvatoare.

- **Intervenția salvatoare, miraculoasă a lui Dumnezeu** – echilibrul și credința lor nu înseamnă nimic fără RĂSPUNSUL DIVIN. Partea lor, care constă în credință și înțelepciune, reprezintă doar un mic 1%. Restul de 995 implică o multitudine de variabile care NU ȚINEAU DELOC de ei, dar care puteau fi influențate DOAR de Dumnezeu. Marea întrebare este: cum va reacționa Dumnezeu la înțelepciunea și credința cu care ei abordează contextul din Babilon? Vestea minunată pentru toate smochinele bune este că Dumnezeu de-abia asteapta să le vină în ajutor! Le vine în ajutor grabnic și cu mare bucurie, găsește plăcere în a-i mântui, și face mai mult decât și-au închipuit sau au cerut cei 4 tineri. Mântuirea este asemenea unei cascade imense de sus care de-abia așteaptă să se reverse peste smochinele bune. Dar doar actul credinței declanșează această revărsare de sus. După cum avea să spună Petru: sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu PRIN CREDINȚĂ. ACTUL CREDINȚEI este cel care face posibilă revărsarea protecției divine. Mântuirea divină este pentru TOȚI, însă doar pentru TOȚI cei ce o cheamă. Daniel și cei 3 prieteni nu doar au așteptat mântuirea ci au chemat-o prin credința și acțiunile lor. Și ea nu a întârziat să vină!

În cele ce urmează vom urmări în capitolul 1 cele 3 coordonate ale mântuirii: abordarea echilibrată a contextului, actul credinței și intervenția divină. Ele aveau să ghideze toate smochinele bune către salvarea ce le fusese promisă. Dar înainte să facem acest lucru, revenim puțin la tema vaselor Domnului. Nebucadnețar a arătat respect față de aceste vase și le-a pus la loc de cinste în visteria dumnezeilor săi. Reținem această temă: raportarea împăraților păgâni la Yahwe și la Templu. Această temă se va repeta pe întreg parcursul cărții și vom observa o amplificare a ostilității împăraților păgâni față de închinarea la Yahwe. Dacă Nebucadnețar pune vasele Domnului la loc de cinste, fiul lui Belșatar le va profana și batjocori, iar mai tarziu cornul cel mic va profana însuși Templul. Deocamdată reținem această temă ca apoi să o urmărim pe întreg parcursul cărții.

Abordarea echilibrată a contextului

Daniel evită compromiterea sfințeniei dar și fanatismul. Daniel alege să păzească poruncile CLAR definte de LEGE și nu propriile sale deducții sau părerile sale exagerate despre ce ar fi poruncile Domnului. Levitul definea foarte clar sfințenia în domeniul alimentar. Evreii nu puteau mânca din animalele necurate, cu sânge sau din lucrurile jertfite idolilor. De aceea Daniel REFUZĂ categoric să mănânce din bucatele împăratului. Însa el nu INVENTEAZĂ porunci și poziții extreme, fanatic care ar suna astfel: *daca slujesti Babilonului, slujesti idolilor Babilonului, deci nu accepta funcția oferită de împărat!* Sau: *dacă slujești lui Nebucadnețar slujești celui ce vrea să nimicească poporul sfânt, deci păcătuiești!* Sau: *dacă înveți limba și cultura haldeilor te pângărești cu întunericul acestei lumi idolatre!* El alege să rămână RADICAL în poruncile CLAR definite de Lege și este flexibil acolo unde LEGEA NU operează interdicții CLARE. Ba mai mult, Daniel alege să fie LIBER acolo unde Legea îi oferă această

libertate. Legea vorbește despre IOSIF și despre MOISE. Aceștia au trăit și slujit Egiptul idolatru și ostil evreilor fără ca acest lucru să reprezinte în sine un rău acuzat de Dumnezeu. Dimpotrivă, Dumnezeu a fost cu ei, i-a ajutat să fie înălțați în Egipt ca la vremea potrivită să poată veni în ajutor evreilor. Daniel avea de partea sa și profețiile lui Ieremia care anunțau că Dumnezeu vrea ca ei în Babilon să accepte un nivel de integrare în acest imperiu tocmai pentru a supraviețui în istorie. Daniel este HOTĂRÂT în ambele sensuri: pe de o parte să SE DELIMITEZE de lucrurile INTERZISE CLAR de Lege, iar pe de altă parte să NU se delimiteze, să accepte și să se bucure de LIBERTĂȚILE oferite de Lege. Legea nu are rolul DOAR de a INTERZICE, de a restrânge sfera de manifestare a OMULUI. Legea are și rolul de a oferi LIBERTATE, de a încuraja sfera de manifestare a umanului. Legea lui Dumnezeu este în primul rând o lege a libertății. Ea îți interzice DOAR lucrurile care îți fac rău. În rest, încurajează libertatea, spontanitatea, naturalul și bucuria umană. Legea lui Dumnezeu, ca lege a libertății, ne eliberează de dogmele întunericului, de prejudecățile noastre, de falsele poveri, de interpretările noastre greșite, înguste, rigide exagerate ale voinței lui Dumnezeu, de fanatismul care zace în fiecare din noi. Fanatismul exagerează, radicalizează acolo unde nu este CAZUL. Fanatismul adaugă interdicții absurde la voința lui Dumnezeu, dar și idolatrizează aceste interdicții. Acestea devin vârful de lance al *voinței Domnului*, principalele criterii de definire a sfințeniei și, desigur, de judecare a celorlalți. Fanatismul manifestă radicalism și inflexibilitate, acolo unde Dumnezeu oferă libertate și cere flexibilitate. În schimb, fanatismul orbit de dogmele întunericului devine flexibil acolo unde Dumnezeu cere RIGIDITATE. În locul unui Daniel, un fanatic ar fi refuzat orice slujbă la curtea împăratului dar ar fi făcut-o și într-un spirit de aroganță, de frondă, de dispreț. Fanaticul iubește mai degrabă dogmele întunericului, iar mai puțin oamenii. Fanaticul e rigid în propria aroganță dar extrem de flexibil în jignirea semenului. Daniel e RADICAL doar în ce trebuie să fie RADICAL, și e flexibil acolo unde trebuie să fie flexibil – iată echilibrul. Mai apreciem la Daniel modul în care el comunică poziția sa radicală fațenului: Daniel *a RUGAT pe famen...* și apoi a spus: *încercă pe ROBII TĂI 10 zile...* Daniel a fost RADICAL dar plin de respect. Daniel a fost DEMN dar și UMIL. Dumnezeu l-a făcut să capete trecere dar și el și-a făcut partea în mod eficient. Daniel a acceptat structurile de autoritate din Babilon. El a înțeles că Domnul a înălțat Babilonul și că El a dat pe evrei robi acestora. Acceptarea autorității administrative a Babilonului nu izvora din teama de oameni ci mai cu seamă din teama de Dumnezeu, din respectarea împărățiilor rânduite de Dumnezeu. Pe tot parcursul cărții vom găsi această temă a respectului și politeții lui Daniel (și a celor 3 prieteni) față de autoritățile din împărăția haldeilor. Poziția lor radicală în ce privește poruncile clare, precise ale Legii nu a intrat niciodată în contradicție cu respectul, politețea și umilința față de autoritățile pământești. Nu avea motive suficiente Daniel să nu fie respectuos cu împărații îngâmfați, nedrepti și cruzi ai Babilonului? Cu siguranță că da. Dar respectul său pentru ei izvora din respectul său față de Cel care i-a înălțat în acele funcții. Cred că vom avea mult de învățat din cartea Daniel despre raportarea la autorități într-o vreme în care mass-media ne incită în special doar la batjocorirea acestora. Daniel a înțeles că Dumnezeu nu vrea ca evreii din Babilon să fie martiri de dragul martirajului, să sufere din pricina fanatismului și a dogmelor întunericului. De aceea se bucura din plin de libertățile oferite de

Lege și accepta DOAR suferințele reale, care izvorăsc din lupta pentru o sfințenie autentică. Oricum Babilonul avea să îi provoace numeroase suferințe și neazuri. La ce bun să mai adauge la acestea și suferințele absurde, inutile și ridicole ale fanatismului? De ce să piardă resurse importante de care va avea nevoie pentru zilele în care va fi aruncat în groapa cu lei nu pentru că a refuzat să învețe limba haldeilor ci pentru că a refuzat închinarea la un om? Adevărul e că voia lui Dumnezeu este complexă și e nevoie de timp pentru a o înțelege din ce în ce mai bine. De fapt, Pavel ne provoacă să ne înnoim permanent mintea pentru a deosebi din ce în ce mai bine voia lui Dumnezeu, cea buna, plăcută și desăvârșită. Deci el pornește de la premisa că noi deosbim greu voia lui Dumnezeu și doar o parte din ea. Fiecare din noi purtam în noi prejudecăți, minciuni și dogme ale întunericului. Dacă nu ar fi așa, atunci ar minti Scriptura care ne spune că ne-am născut morți în păcat într-o lume care zace în cel rău. Întreaga viață e un proces de eliberare de minciunile întunericului cu privire la voia lui Dumnezeu. Sunt zone unde suntem relaxați și unde adevărul divin ne va învăța să fim fermi și radicali. Sunt alte zone unde suntem radicali și adevărul ne va învăța să fim flexibili. Sunt zone în care suntem foarte spontani dar adevărul ne va învăța să ne înfrănăm și zone în care ne inhibăm și adevărul ne învăța să ne bucurăm de libertate. Procesul vindecării continuă până la capăt și în fiecare an ne vom minuna de câte tone de minciuni încap în mintea noastră. Dumnezeul harului și al îngăduinței nu ne judecă însă după realitatea tragică a acestor prejudecăți. Dacă ar fi așa, atunci ar trebui ca toți să ardem în judecata Sa într-o secundă. El ne primește prin Hristos, ne ia de unde suntem dar nu ne lasă acolo. El nu ține cont de vremurile de neștiință și ne cere să ne căim punctual atunci când adevărul mai desconspiră în noi o zonă de fanatism sau de libertinaj.

Actul credinței

Daniel și cei trei prieteni nu au fost doar niște oameni care au făcut tot ce-au putut să se salveze și au fost ajutați de noroc sau șansă. Ei și-au plasat în mod conștient ÎNCREDEREA în Dumnezeu care a promis celor din robie că gândurile Sale pentru ei nu sunt gânduri de nenorocire ci gânduri de pace pentru a le da un viitor și o nadejde. Daniel este cel care a cerut famenului să fie încercați 10 zile. Observăm mai întâi că Daniel nu aștepta ca salvarea să cadă pur și simplu din cer. Credința sa este una activă și creativă. El propune o soluție practică, concretă pentru a-l ajuta pe famen să iasa din impas. Dar această soluție se sprijină pe încrederea în Dumnezeu. *Încearca pe robii tăi 10 zile.* Daniel nădăjduia în ajutorul lui Dumnezeu de sus. La fel cum în cap.2 el se va ruga pentru tălmăcirea vedeniei și implicit salvarea lor, la fel credem că în cap.1, el și cei 3 prieteni s-au rugat în cele 10 zile la Cel de sus. Ei și-au făcut partea lor dar și-au pus încrederea în Dumnezeu pentru mântuirea lor. Ei au provocat și așteptat o intervenție miraculoasă din partea lui Dumnezeu. Și Dumnezeu le-a răspuns! Tema CREDINȚEI și ÎNCREDERII în Dumnezeu străbate și ea întreaga carte. Beneficiarii mântuirii, de fiecare dată, chiar când au spus CHIAR DACĂ, au crezut că Dumnezeu POATE și că DUMNEZEU vrea să îi mântuiască. Ajutorul Celui de sus coboară acolo unde este o credință autentică, acolo unde omul își plasează încrederea sa într-un Dumnezeu al îndurării și mântuirii, care VREA și POATE să

izbăvească pe toți cei care-l cheamă. Vom urmări și această temă a CREDINȚEI pe tot parcursul cărții. Ne amintim acum doar de finalul cap.6 unde autorul precizează că Dumnezeu l-a salvat pe Daniel din groapa cu lei pentru căăvusesse ÎNCREDERE în Dumnezeul Său. Dincolo de situațiile în care harul general al lui Dumnezeu aduce izbăvire și ploaie și peste cel bun și peste cel rău, mântuirea expresă a Lui Dumnezeu coboară acolo unde este credință, acolo unde această mântuire e chemată. Mântuirea nu e un bonus de la sine înțeles. Dumnezeu asteaptă ca în fiecare context să exersăm actul credinței, să alegem să ne punem în mod conștient încrederea în El. Dumnezeu Se simte onorat atunci când noi credem că El POATE să ne izbăvească și El VREA să o facă din pricina îndurării Sale fără margini.

Intervenția divină

Cu tot echilibrul și credința de care Daniel a dat dovadă, mântuirea nu ar fi fost posibilă dacă Dumnezeu nu intervenea de sus. Mântuirea celor 4 tineri nu are loc prin întâmplare sau șansă. În cele din urmă nimic nu este prin noroc. Și firele de păr ne sunt numarate și nici o vrabie nu cade fără știrea Tatălui. Nu s-a întâmplat ca cei 4 tineri să capete trecere. Nu s-a întâmplat pur și simplu să arate fizic mai bine decât ceilalți tineri chiar dacă au mâncat mai puțin ca aceștia. Nu au fost ei mai deștepți și sărguincioși ca ceilalți studenți. Dumnezeu a făcut să capete trecere. Dumnezeu le-a dat mai multă sănătate și bună dispoziție. Dumnezeu le-a dat mai multă înțelepciune. Totul vine de la El. El a intervenit în inima famenului, în trupul lor și în mințile lor. DOAR AȘA au putut fi izbăviți. Faptul că famenul se temea pentru viața sa arată cât de puțin probabil era ca el să le facă această favoare tinerilor. Doar Dumnezeu putea să îi schimbe inima. Dar El este și cel care a pregătit cadrul mântuirii în Babilon. El este Cel care li l-a lăsat pe Iosif model și ante-mergator, și a dăruit lui Ieremia profeții și mesaje concrete, pentru a-i călăuzi și motiva să se încreadă în El. El le-a inspirat credința, le-a dat și voința și înfăptuirea. Nu ei s-au mântuit pe ei înșiși ci Dumnezeu i-a mântuit. Și a făcut acest lucru pentru că A VRUT în MOD EXPRES să o facă. Și Dumnezeu a făcut-o cu mare generozitate. Acești tineri nu au cerut să fie mai înțelepți ca ceilalți, ci au cerut să fie încercați 10 zile și au nădăjduit că Dumnezeu le va da putere și bună dispoziție trupurilor lor. Dar Dumnezeu a făcut mai mult decât au cerut ei! Nu doar că i-a făcut mai înțelepți decât ceilalți studenți, dar i-a făcut mai înțelepți chiar și decât profesorii lor; și nu doar puțin mai înțelepți ci de 10 ori mai înțelepți. Ce ne spune acest lucru despre Dumnezeu? Că este un Dumnezeu al izbăvirii! Că de-abia așteaptă să fie chemat! Că de-abia așteaptă să izbăvească asemeni unui Mare Boier, cu mare generozitate aducând o izbăvire MAI MARE decât cea cerută de cei aflați în necaz. Dumnezeu a APRECIAT hotărârea lui Daniel de a ramane în sfințenie, și nebunia credinței lui. Și a dorit să ÎL ÎNCURAJEZE pe această cale. De aceea i-a dat mai mult decât ceruse. Ultimul verset mi se pare foarte important pentru exegeză: *Așa a dus-o Daniel până în cel dintâi an al lui Cir*. Acest verset ne arată stabilitatea contextului de viață de care s-a bucurat Daniel. Dumnezeu i-a dat o poziție socială înaltă, siguranță financiară și fizică pentru o vreme îndelungată. Deci tabloul cu groapa cu lei reprezintă mai degrabă o EXCEPȚIE decât o regulă în viața sa din Babilon. Daniel nu a fost

aruncat în groapa cu lei sau în cuptorul aprins o dată pe lună. Dimpotrivă: o singură dată în întreaga sa viață. Nu înseamnă că nu a mai avut încercări și provocări în Babilon. Dar ultimul verset ne sugerează că el a dus-o BINE în Babilon, la fel cum Iosif a dus-o BINE în Egipt după înălțarea sa la curtea lui Faraon. Dumnezeu cu adevărat a avut un plan frumos pentru viața pamantească a lui Daniel. Viața sa de om în Babilon a fost o viață în care Daniel s-a bucurat de siguranță, de succes, de respect. Dumnezeul mântuirii l-a mântuit pe termen lung și i-a creat un CONTEXT de stabilitate în care Daniel și-a putut efectiv TRĂI o viață normală de om, cu bucuriile și necazurile ei. Deși necazurile fac parte din viață Dumnezeu le limitează și umple viața cu mângăieri și perioade de pace tocmai pentru a PUTEA TRĂI în aceasta lume. Dumnezeul care ne cere să așteptăm lumea viitoare vrea mai ÎNTĂI sa TRAIM normal în această lume. Acesta este și mesajul cărții Daniel dar și mesajul dat de 1 Timotei (vezi comentariile) creștinilor seduși de un ascetism eretic ce neagă viața în aceasta lume, bucuriile și plăcerile ei normale.

Împreună

La cele 3 coordonate ale mântuirii putem adăuga și un al patrulea: ÎMPREUNĂ. Cei 4 tineri nu au luptat de unii singuri ci *împreună*. Daniel se pare a fost cel care prin hotărârea sa le-a dat curaj și celorlalți trei. Iar ceilalți trei cu siguranță că l-au susținut și încurajat enorm în decizia luată. Acest ÎMPREUNĂ îl vom găsi și în cap.2 și în cap.3. În fața provocărilor Babilonului avem un mare imperativ: NICIODATĂ SINGUR! Observăm și faptul că Daniel s-a hotărât ÎNAINTE de confruntarea efectivă cu contextul compromițător. Verbul folosit este unul puternic și sugerează o decizie radicală, o hotărâre cu toată inima, care trebuie păstrată cu orice preț. E înțelept să luăm astfel de hotărâri sfinte ÎNAINTE de confruntarea efectivă cu ispita. Hotărârea lui Daniel a dat curaj și celorlalti trei tineri. Cei 4 au ramas ÎMPREUNĂ în timpul celor 3 ani de studiu. În mod cert au avut nevoie unul de altul. Provocările intelectuale ale Babilonului erau imense. Partea de știință și înțelepciune autentică și în conformitate cu adevărul era amestecată cu multă idolatrie, vrăjitorie și minciună. Acești tineri au avut nevoie unul de altul pentru a ști cum anume să filtreze cunoștințele predate în Babilon. Abordarea aceasta reprezintă un model și pentru creștinii care urmează cursurile unei societăți laice. În multe domenii adevărata știință și înțelepciune este amestecată cu minciunile și interpretările subiective a unor oameni răzvrățiți față de Creatorul lor. E nevoie de mult discernământ. Soluția nu este izolarea față de actul cultural și intelectual al lumii în care trăim ci abordarea sa cu prudență și discernământ. Lentila Scripturii și echilibrul dat de comunitatea creștină ne vor ajuta să răscumpărăm adevărul dintr-o cultură profund infectată cu și de spiritul răzvrătirii umane.